

Arrest

nr. 137 908 van 4 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 26 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 november 2009 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij beslissing van 7 september 2010 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 54 863 van 25 januari 2011 bevestigde de Raad de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Per aangetekend schrijven van 22 januari 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag werd op 10 november 2011 onontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Op 14 november 2011 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13 *quinquies* - asielzoeker.

Per aangetekend schrijven van 1 februari 2012 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De tweede aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van de verwerende partij van 9 mei 2012. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 15 juni 2012 werd de beslissing van 9 mei 2012 ingetrokken. Het beroep dat was gericht tegen de beslissing van 9 mei 2012, werd verworpen op 8 augustus 2012.

Op 21 november 2012 werd een nieuwe beslissing genomen inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard.

Eveneens op 21 november 2012 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13.

Tegen de beslissingen van 21 november 2012 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 14 januari 2013 werden de beslissingen van 21 november 2012 door de verwerende partij ingetrokken. Bij arrest nr. 97 562 van 21 februari 2013 werd het beroep tegen voormelde beslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Inmiddels evalueerde de ambtenaar-geneesheer, bij advies *d.d.* 18 januari 2013, de medische toestand zoals ingeroepen in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 1 februari 2012.

In navolging van dit advies werd de aanvraag op 24 januari 2014 door de verwerende partij onontvankelijk verklaard. Diezelfde dag werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten onder bijlage 13. Tegen deze beslissingen diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 125 610 van 13 juni 2014 werden de beslissingen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

Op 16 september 2014 werd door de ambtenaar-geneesheer opnieuw een medisch advies opgesteld.

Bij beslissing van 17 september 2014 werd de aanvraag van 31 januari 2014 door de verwerende partij onontvankelijk verklaard.

Eveneens op 17 september 2014 werd aan de verzoekende partij het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

De verzoekende partij diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen voormelde beslissingen van 17 september 2014. Dit beroep is hangende.

Op 17 september 2014 werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd, onder een bijlage 13 *sexies*. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht aan en van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van haar middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Het is onredelijk dat verweerder een inreisverbod voor 2 jaar – (Bijlage 13 Sexies) laat afleveren. (Stuk 1)

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaar op te leggen, houden een flagrante schending in van de motiveringsverplichting.

Verweerder is niet wettelijk gebonden om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen. Indien verweerder ervoor kiest om aan verzoekster een inreisverbod van twee jaren op te leggen, dan dient een dergelijke verstrekende administratieve beslissing op z'n minst een bijzondere motivering te omvatten, iets wat verweerder in casu ten onrechte geenszins heeft gedaan.

Verweerder is onzorgvuldig te werk gegaan.

Verweerder kan verzoekster onmogelijk verwijten dat zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing (dd. 24 januari 2013, haar betekend op 1 februari 2013), aangezien verzoekster op 31 januari 2012 (en dus nog vóór voormeld bevel dd. 24 januari 2013 om het grondgebied te verlaten) een aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. had ingediend, waarop verweerder pas op 17 september 2014 een antwoord had gegeven.

Zoals hierboven reeds beschreven onder “Feiten en Retro-Acten”, was verzoeksters aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 31 januari 2012 bij beslissing dd. 9 mei 2012 van verweerder in eerste instantie onontvankelijk verklaard ; echter : na een door verzoekster ingediend annulatieberoep bij de RvV, ging verweerder op 15 juni 2012 over tot intrekking van de beslissing van 9 mei 2012 ; met alle gevolgen van dien voor verzoeksters lopende aanvraag cfr. art. 9ter Vw. !

Op 21 november 2012 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag dd. 31 januari 2012 van verzoekster opnieuw onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekster op 3 januari 2013 ingediend annulatieberoep tegen de beslissing dd. 21 november 2012 van de FOD Binnenlandse Zaken, ging deze laatste op 14 januari 2013 over tot intrekking van de beslissing dd. 21 november 2012.

Deze intrekking had uiteraard opnieuw implicaties op verzoeksters lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 24 januari 2013 nam de FOD Binnenlandse Zaken – DVZ een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag cfr. art. 9ter Vw. dd. 31 januari 2012 van verzoekster andermaal onontvankelijk werd verklaard.

Na een door verzoekster ingediend beroep bij de RvV dd. 3 maart 2013, ging de RvV bij arrest dd. 13 juni 2014 (nr. 125 610 – in de zaak RvV 121 049 / IV) over tot vernietiging van de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken.

Deze vernietiging heeft uiteraard opnieuw implicaties op verzoeksters lopende aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw.

Op 28 juli 2014 nam de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ een nieuwe beslissing waarin de aanvraag van verzoekster opnieuw onontvankelijk werd verklaard

Na een door verzoekster ingediend beroep bij de RvV dd. 5 september 2014, ging verweerder op 12 september 2014 over tot intrekking van de beslissing dd. 28 juli 2014.

Op 17 september 2014 nam de FOD Binnenlandse Zaken - DVZ een nieuwe beslissing waarin de aanvraag van verzoekster andermaal onontvankelijk werd verklaard.

Verzoekster diende tegen deze beslissing inmiddels een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit beroep is op heden nog in behandeling.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskent.

Gelet op de nog lopende regularisatieprocedure (op basis van medische redenen) ; én gelet op enerzijds de vernietiging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bij arrest dd. 13 juni 2014 - nr. 125 610 – in de zaak RvV 121 049 / IV - van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 24 januari 2013 en anderzijds de beslissingen dd. 15 juni 2012 , dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 van verweerder houdende intrekking van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. resp. 9 mei 2012 , dd. 21 november 2012 en dd. 28 juli 2014 ; kan verweerder niet in redelijkheid verwachten dat verzoekster vrijwillig gevolg had moeten geven aan het eerder genomen uitwijzingsbevel dd. 24 januari 2013 en is het redelijk dat verweerder ervan kon uitgaan dat verzoekster verder in België zou blijven om alzo het resultaat van deze lopende procedure af te wachten.

Trouwens, door enerzijds het vernietigingsarrest van de RvV dd. 13 juni 2014 houdende annulatie van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 24 januari 2013 van verweerder en anderzijds de beslissingen dd. 15 juni 2012 , dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 van verweerder houdende intrekking van de onontvankelijkheidsbeslissingen dd. resp. 9 mei 2012 , dd. 21 november 2012 en dd. 28 juli 2014, werd de eerdere verwijderingsbeslissing dd. 24 januari 2013 kaduuk !

In haar aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 31 januari 2012 haalde verzoekster enkele medische redenen aan die haar beletten om te reizen.

In het Inreisverbod dd. 17 september 2014 heeft verweerder met geen woord gerept over enerzijds het annulatie arrest van de RvV dd. 13 juni 2014 en anderzijds de intrekkingbeslissingen dd. 15 juni 2012 , dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 m.b.t. lopende regularisatieprocedure, wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het opleggen van een Inreisverbod gedurende twee jaren zou terzake een maatregel uitmaken die totaal buiten proportie staat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van het Inreisverbod dd. 17 september 2014 een (eenvoudige) verwijzing maakt naar het feit dat

verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan "het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 24.01.2013 en betekend op 01.02.2013" ; zonder met één woord te spreken over verzoeksters regularisatie procedure cfr. art. 9ter Vw. en het annulatie arrest van de RvV dd. 13 juni 2014 en de intrekkingbeslissingen dd. 15 juni 2012 , dd. 14 januari 2013 en dd. 12 september 2014 m.b.t. deze lopende regularisatieprocedure , kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor het door verweerder uitgevaardigde Inreisverbod dd. 17 september 2014.

Tenslotte stelt zich de vraag hoe verzoekster met enige slaagkans haar regularisatieprocedure zou kunnen verderzetten na een gebeurlijke nieuwe vernietiging door de RvV van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 17 september 2014 indien zij de komende 2 jaren geen recht meer zal hebben om het Belgisch grondgebied te mogen betreden ?

Minstens is er in casu sprake dat er m.b.t. het overheidsoptreden twijfel bestaat.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 17 september 2014 (inreisverbod - Bijlage 13 Sexies), te worden vernietigd.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

In casu stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan door haar te verwijten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2013. Ze wijst hierbij op de talrijke procedures die zij heeft doorlopen teneinde een verblijfsmachtiging te verwerven. Zo wijst ze op het vernietigingsarrest van de Raad van 13 juni 2014 waarbij het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2013 werd vernietigd.

De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat zij bij arrest nr. 125 610 van 13 juni 2014 het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2013 heeft vernietigd. Zodoende kon de verwerende partij in haar beslissing van 17 september 2014 niet in redelijkheid vaststellen dat de verzoekende partij nagelaten heeft gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 januari 2013. Dergelijke motivering is, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt, kaduuk.

In casu heeft de verzoekende partij met haar betoog een schending van de zorgvuldigheidsplicht juncto de motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 houdende een inreisverbod, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU